

Arrest

nr. 136 420 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2014 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MUTOMBO loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenoot van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielaanvraag baseert op de asielmotieven die ook door haar echtgenote werden aangehaald in het kader van haar huidige asielaanvraag. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van eerste verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Wat betreft uw arrestatie in het jaar 1386, waarbij u honderd dagen in de gevangenis verbleef en die u staafde met enkele documenten, dient te worden opgemerkt dat dit een eenmalig incident was dat bovendien te ver in de tijd is gesitueerd om heden nog gelijkgeschakeld te kunnen worden met

een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde bovendien zelf dat deze zaak is afgehandeld en deze feiten niet de reden zijn waarom u Iran heeft verlaten. Wat betreft uw verklaring dat men in de rechtbank tegen uw echtgenote naar deze feiten zou verwezen hebben (CGVS II p. 4) dient te worden opgemerkt dat er hierboven reeds werd vastgesteld dat de verklaringen van u en uw echtgenote omtrent haar deelname aan een manifestatie en daaropvolgende arrestatie en detentie ongeloofwaardig werden bevonden. Bijgevolg kan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen, als zou men in de rechtbank, naar uw eerdere detentie hebben verwezen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het overige door u neergelegde document, met name uw nationale kaart, staaft enkel uw identiteit en afkomst, waaraan in deze beslissing niet getwijfeld wordt.”

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Op 6/12/1389 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 25/02/2011 Europese tijdrekening) huwde u met A. M. (...) (O.V (...)). Begin mehr 1390 (september/oktober 2011) begon u uw studies grafiek aan de Alzahra universiteit. Een week voor 16 azar 1390 (7/12/2011), de dag van de student, ontving u een sms waarin u opgeroepen werd om op 16 azar deel te nemen aan een manifestatie voor de universiteit als steunbetuiging aan de familieleden van studenten die eerder opgepakt en vermoord werden en tevens voor de studenten die nog steeds gevangen zaten. Aangezien u ook student was besloot u deel te nemen aan deze manifestatie. Niet lang na aanvang, toen iemand aan het spreken was, werden jullie aangevallen door de ordediensten. U slaagde erin te vluchten en een taxi te nemen. Toen u geld wou geven aan de chauffeur zag u dat u uw portemonnee was verloren met daarin uw studentenkaart en uw bibliotheekkaart. U voelde gevaar en besloot bij uw tante te gaan. Vandaaruit belde u uw moeder en vertelde wat er gebeurd was. Om middernacht belde uw moeder u terug. Ze wist u te vertellen dat een aantal agenten in burger aan de deur waren gekomen en uw portemonnee bijhadden. Zij hadden een huiszoekingsbevel bij en doorzochten het huis. Alle documenten en tekeningen die u gemaakt had, waaronder een tekening van een kruis, werden in beslag genomen. De volgende dag belde u terug naar uw moeder die u zei dat de ordediensten opnieuw waren langsgeslagen en uw vader hadden meegenomen. Toen uw vader de volgende dag nog niet terug was besloot u zichzelf te gaan aangeven. Op 18/09/1390 (9/12/2011) ging u naar huis en belde naar het nummer die de agenten aan uw moeder hadden gegeven. U vertelde hen wie u was waarop zij u kwamen arresteren. U werd meegenomen naar een kelder. Daar toonden zij uw portemonnee en de tekening van het kruis. U werd beschuldigd van bekering tot het christendom. U ontkende alle beschuldigingen. Na 42 dagen vasthouding werd u meegenomen naar de revolutionaire rechtbank waar een mullah zat die u vragen stelde. Zo werd u gevraagd waarom u had deelgenomen aan de demonstratie en wat die tekeningen precies waren. U zei dat de tekeningen gewoon een hobby waren. Dit keer werd u beschuldigd van het feit dat u een belangrijke pion zou geweest zijn op de manifestatie van 16/09. Ook uw echtgenoot, die studentenactiviteiten had in 1386 (2007), werd beschuldigd van het feit dat hij u zou hebben aangezet tot die activiteiten. Daarna werden uw ouders ingelicht en na het neerleggen van een eigendomsakte als borg bij de revolutionaire rechtbank werd u vrijgelaten. U diende zich wel elke week aan te melden bij de politie van de wijk en daar een handtekening plaatsen. Aangezien u een interne bloeding had brachten uw ouders u naar de dokter. De dokter gaf u medicatie en de anticonceptiepil. Op 8/11/1390 (28/01/2012) en op 15/11/1390 (4/02/2012) ging u, zoals afgesproken, bij de politie uw handtekening zetten. Daarna besloten u en uw echtgenoot om het land te verlaten. Op illegale wijze kwamen jullie naar België waar jullie op 16 mei 2012 asiel hebben aangevraagd. Na jullie vertrek vernam u dat uw ouders voor u een oproepingsbrief hadden ontvangen waarin u aangemaand werd om uw handtekening te komen zetten. Toen de ordediensten daarna nogmaals bij uw ouders binnenvielen hebben zij gebeld naar uw schoonouders en hen gevraagd al jullie documenten die bij hen in de brandkast lagen, waaronder uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw paspoort, te verbranden. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw karte-e melli (nationale kaart), uw huwelijksboekje, een kopie van een oproepingsbrief van de algemene strafrechtbank dd. 17/09/1390 (08/12/2011), een medisch attest dd. 18/02/2013 waarin vermeld wordt dat u lijdt aan PTSD (post traumatic stress disorder) en een vitale depressie omwille van mishandelingen door de Iraanse staatsveiligheid omwille van uw politieke overtuiging en eveneens, als

bijkomende stressfactor, een recente miskraam en een attest van de spoedgevallendienst van de kliniek Sint-Jan die werd afgeleverd nadat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal een angstaanval had gekregen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen uit uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er vraagtekens rijzen bij uw verklaringen door middel van twee auto's en een vrachtwagen naar België te zijn gereisd. Zo konden zowel u als uw echtgenoot louter vertellen dat jullie in Tabriz in een wagen zijn gestapt, één maal van wagen zijn veranderd alvorens te zijn overgestapt in een vrachtwagen die jullie in België heeft afgezet. Jullie konden geenszins zeggen in welk dorp/stad jullie van auto zijn gewisseld. Meer nog, jullie konden zelfs niet met zekerheid zeggen of jullie in Iran van wagen zijn veranderd. Voorts kenden jullie ook geen enkel dorp, stad of land die jullie zouden zijn tegengekomen op weg naar België, wisten jullie niet waar jullie de Iraanse grens zijn overgaan noch konden jullie vertellen in welk dorp, land of stad jullie in de vrachtwagen zijn gestapt (CGVS I p. 6-7; CGVS I echtgenoot p. 6). Mede gelet op deze beperkte kennis werd tijdens jullie opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal aangedrongen op het neerleggen van jullie paspoort. Tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal repliceerde u op de vraag naar uw paspoort direct afwijzend door louter te stellen dat u het niet kon bekomen – niettegenstaande jullie wel andere documenten hadden laten overkomen uit Iran. Uiteindelijk gaf u toch aan een poging te zullen ondernemen (CGVS I p. 5-6). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal, toen u opnieuw werd gevraagd naar uw paspoort, verklaarde u plots dat uw schoonouders uw paspoort en uw shenasnameh hebben verbrand omdat de autoriteiten aan uw ouders zouden gezegd hebben dat, indien zij één document van hun kinderen zouden vinden, zij in de problemen zouden komen (CGVS II p. 3; CGVS I echtgenoot p. 3). Mede gelet op uw aanvankelijk afwijzende reactie op de vraag om uw paspoort te bekomen, is deze verklaring op z'n minst merkwaardig te noemen. Indien de autoriteiten daadwerkelijk problemen willen veroorzaken voor uw ouders gaan zij dit overigens niet laten afhangen van het wel of niet vinden van enig identiteitsdocument. Bovendien bestaan er veel minder drastische mogelijkheden opdat de autoriteiten dergelijke documenten niet zouden vinden, te meer daar de autoriteiten zelfs nog niet waren langs geweest bij uw schoonouders (CGVS II p. 8). Bovenstaande vaststellingen doen het vermoeden rijzen dat u uw paspoort (moedwillig) achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie staat die niet in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen mbt uw illegaal vertrek.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u geen enkel (begin van) bewijs van uw universitaire studies kon neerleggen. U verklaarde weliswaar dat uw studentenkaart en uw bibliotheekkaart zich in uw portemonnee bevonden die in de handen van de overheid is gevallen. Bovendien zouden uw ouders niet naar de universiteit durven gaan om enig document te vragen (CGVS III p. 2). Niettegenstaande er begrip kan opgebracht worden voor deze situatie is het op z'n minst merkwaardig te noemen dat u thuis geen enkel ander document – vb bewijs van toelatingsexamen – inschrijvingsbewijs – ontslagbrief etc.. – bezit die uw universitaire studies zouden kunnen aantonen. Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u louter de wijk kent waar uw universiteit is gelegen en niet het volledige adres. Daarenboven kende u geen enkele naam van medestudenten die net als u zijn gaan manifesteren. U had evenmin weet van andere studenten die toen opgepakt zijn (CGVS III p. 10-11).

Niet alleen van uw studies, ook van uw (beweerde) problemen legde u geen enkel overtuigend begin van bewijs neer. U legde weliswaar een kopie van een oproepingsbrief van de algemene strafrechtbank dd. 17/09/1390 (08/12/2011) neer ter staving van uw problemen in Iran. Echter, aan deze oproepingsbrief kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Uit een onderzoek naar de authenticiteit van dit document is immers gebleken dat het een aantal belangrijke afwijkingen vertoont. Zo is bijvoorbeeld het referentienummer en archiefnummer op het document niet correct, is de naam van de bevoegde rechtbank slecht/gebreekt geschreven en staat er geen rechtbank of juridisch centrum geschreven op de plaats van verschijning. Ook de reden van verschijning is onprofessioneel geformuleerd. Bijkomend kan erop gewezen worden dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat uit authenticaties van verschillende juridische documenten uit Iran in de periode 2002-2011 is gebleken dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Gelet op voorgaande wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten nog verder ondergraven in plaats van hersteld. Hierbij aansluitend kan nog worden toegevoegd dat, niettegenstaande u beweerde dat uw ouders een eigendomsakte als borg hebben neergelegd voor uw vrijlating, u ook naliel om een bewijs hiervan neer te leggen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw ouders de eigendomsakte aan een schatter hebben gegeven en niet terug hebben gekregen, houdt geen steek. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat indien een eigendomsakte als borg wordt gegeven, die eigendomsakte steeds terug wordt gegeven nadat akte werd genomen van de inzage hiervan in de registers van het kadaster. Op de

eigendomsakte zelf wordt een specifieke vermelding te staan dat de eigendom werd ingebracht als borg en wordt er een stempel op de akte aangebracht. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u ook nauwelijks enig detail kon verstrekken over de concrete (gerechtelijke) stappen die tegen u ondernomen zouden zijn. U verklaarde weliswaar dat de autoriteiten na uw vertrek één keer zijn langsgekomen op zoek naar u doch u kon geenszins zeggen wanneer zij zijn langsgekomen, hoeveel personen er zijn gekomen noch van kon u zeggen of zij in burger of in uniform waren (CGVS III p. 6). Ook omtrent het lot van uw vader, die werd meegenomen omwille van uw problemen, kon u bitter weinig vertellen. Zo wist u niet naar waar uw vader werd meegenomen en wist u niet wanneer hij precies werd vrijgelaten. Als uitleg voor uw onwetendheid hieromtrent verklaarde u louter dat u dit niet weet, aangezien u toen in de gevangenis verbleef (CGVS III p. 7). Echter, dat u bovenstaande zaken niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Voorts dient er nog gewezen te worden op enkele merkwaardigheden die geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer ondermijnt. Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u, nadat uw vader door de autoriteiten werd meegenomen, zich gaat aanmelden bij diezelfde autoriteiten zonder dat u uw echtgenoot hiervan op de hoogte brengt. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u hem enerzijds geen schrik wou aanjagen en u anderzijds niet wist dat u “slecht” behandeld zou worden door de autoriteiten (CGVS III p. 8), houdt geen steek. Aangezien u zelf verklaarde dat de betoging waar u naartoe was geweest georganiseerd werd voor onschuldige studenten die “verdwenen” waren, is het niet geloofwaardig dat u niet zou geweten hebben dat de mogelijkheid bestond dat u hetzelfde lot te wachten stond (CGVS III p. 10). Ook uw verklaringen over de inwendige bloeding die u zou gehad hebben nadat de Iraanse autoriteiten u zouden mishandeld hebben, zijn op z'n minst merkwaardig te noemen. Zo repliceerde u op de vraag welke interne bloeding u precies had, dat u een bloeding rond de maag had. U kon echter niet zeggen welk orgaan “rond de maag” er dan precies bloedde. Toen u gewezen werd op het feit dat u toch behandeld was geweest voor deze bloeding, verklaarde u dat de dokter u niet heeft onderzocht maar louter de anticonceptiepil en medicatie heeft voorgeschreven (CGVS II p. 6-7). Het is compleet ongeloofwaardig dat een arts, indien u daadwerkelijk een interne bloeding zou hebben gehad, u niet zou hebben onderzocht. Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat u ook van deze door u aangehaalde feiten geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationale kaart en uw huwelijksboekje tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke stand aan, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. Wat betreft de medische attesten uit België, waarin vermeld wordt dat u aan PTSD lijdt en een angstaanval heeft gehad - tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal - geeft geenszins een concreet uitsluit over de oorzaak van uw psychische problemen. Immers, de in het medisch attest vermelde oorzaak – mishandeling in Iran – is louter gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 EVRM, van “artikel 10 van het EG Verdrag” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich in het verzoekschrift beperken tot een loutere weergave van de inhoud van artikel 10 van het EG-Verdrag stelt de Raad vast dat zij niet aanvoeren op welke manier voormelde verdragsbepaling zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de

bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen deze verdragsbepaling zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift het volgende:

“Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoekers geenszins kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar zij in gevaar is door de aanhoudende terreur van het moslimregime.

Verzoekers kunnen immers geen gebruik maken van hun intrinsiek menselijke vrijheid om een levensbeschouwing, levensvisie te kiezen.

Iedere onderdaan van een niet-EU-land en de staatloze die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die weigert naar dat land terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij vreest te worden vervolgd, kan verzoeken om toekenning van de status van vluchteling. De aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling kunnen om subsidiaire bescherming verzoeken.

Teneinde de verzoeken correct te kunnen beoordelen moeten de Eu-landen rekening houden met:

- alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast;*
- de relevante documenten of verklaringen van de verzoeker of hij/zij mogelijks werd vervolgd of schade heeft ondervonden;*
- het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op schade in gevallen waarin de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige en ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden;*
- zijn individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee de verzoeker werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden, en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, enz.);*
- iedere activiteit die door de verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit het land van herkomst.*

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en men het niet noodzakelijk achtte om de reële situatie van verzoekers te onderzoeken.

Dat de Iranese bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven.

Als vluchteling dient te worden beschouwd “elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging”.

Verder gaat het wel degelijk om vrees voor vervolging. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen als vluchteling erkend worden.

Indien het CGVS van mening is dat een persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan, of, wegens dat risico; wil stellen.

Dat verzoekers aldus gezien hun persoonlijke ervaringen in Iran geenszins kunnen terugkeren naar hun land van herkomst daar hun vrees voor hun leven en hun vrees voor vervolging afdoende aangetoond wordt.”

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen door louter te herhalen dat zij niet naar hun land kunnen terugkeren omdat zij er vrezen voor hun leven, door een theoretische uiteenzetting geven omtrent de begrippen “vluchteling” en “subsidiaire bescherming” en door het uiten van zeer algemene, niet toegelichte, nog gefundeerde kritiek op de bestreden beslissingen, op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissingen *in concreto* trachten te weerleggen. Zij ondernemen geen enkele poging om met concrete argumenten de verschillende in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden en onwetendheden te weerleggen.

Evenmin brengen verzoekende partijen alsnog enig overtuigend bewijselement bij van de universitaire studies van tweede verzoekende partij, van de beweerde problemen van tweede verzoekende partij of van de inwendige bloeding die tweede verzoekende partij zou hebben gehad na de mishandeling door de Iraanse autoriteiten.

Volledigheidshalve verwijst de Raad tevens naar de uiteenzetting in punt 2.2.8..

2.2.5. Wat betreft de per faxbericht d.d. 11 september 2014 door verzoekende partijen overgemaakte stukken en de door hen ter terechtzitting neergelegde stukken, stelt de Raad vast dat deze nieuwe elementen niet vergezeld zijn van een aanvullende nota zoals voorgeschreven door artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waardoor deze nieuwe elementen uit de debatten moeten worden geweerd. Immers wordt in het document dat verzoekende partijen per fax aan de Raad hebben overgemaakt omtrent de door hen aangebrachte nieuwe elementen louter gesteld dat verzoekende partijen “*graag extra stukken toevoegen aan hun dossier, stukken die zij zopas hebben ontvangen. Het gaat om stukken die de geloofwaardigheid van hun asielrelaas kunnen staven.*”. Verzoekende partijen zetten evenwel op geen enkele manier uiteen welke nieuwe elementen door hen worden aangebracht. De ter terechtzitting aangebrachte stukken werden door verzoekende partijen neergelegd zonder dat zij gepaard gingen met enig document.

2.2.6. De door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de ontstentenis van enig begin van bewijs verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 24 januari 2013 en 19 juni 2013 en tweede verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 25 oktober 2012, 24 januari 2013 en 19 juni 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Perzisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT